

v bytě, který jim vypověděla, čímž učinila svou výpověď bezpředmětnou.

Jde tedy žalobcům o to, aby je žalovaná dle obsahu dodatečné úmluvy nájemní v pronajatém a již obývaném bytě přes právoplatnou výpověď dále ponechala, tedy v důsledku o totéž, jako kdyby žádali o odevzdání najatého bytu proti majiteli, jenž odevzdání tomu proti smlouvě se vzpírá, (§ 1096 ob. z. obč.), a nemohou přece v případě prvním na tom býti hůře, nežli v případě druhém.

Jako v případě Šu 1096 obč. zák., tak i v našem je přiznati dotýčného řízení nutnost rychlého vyřízení a tedy podstatu nájemného sporu ve smyslu § 560—576 c. ř. s. a tedy platnost zkrácených lhůt pro opravní prostředky § 575 c. ř. s.

V ostatním se poukazuje na důvody v rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. ledna 1907, č. 20191/6, sb. nál. č. 196, (úř. sb. č. 967).

Ježto pak odvolání v tomto případě datováno a podáno bylo až jedenáctý den a tedy zřejmě opožděně, musilo býti dle Šu 471, č. 2, 473, 474 odst. 2, c. s. ř., ihned v neveřejném zasedání zavrženo.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl z důvodů:

Rekursní soud zcela správně ve svém odůvodnění uvedl, že jde žalobcům věcně o to, aby je žalovaná v pronajatém a jimi již obývaném bytě přes právoplatnou výpověď dále ponechala, což znamená vlastně totéž, jako kdyby žalobci žádali o odevzdání nově najatého bytu. Jest patrné, že i v daném případě je třeba urychleného řízení a tudíž řízení po rozumu §§ 560 až 576 c. s. ř. Jelikož však odvolání žalujících z rozsudku prvního soudu nebylo podáno v osmidenní lhůtě v Šu 575 c. s. ř. předepsané, byl opravný prostředek ten dovolacím soudem právem jako opožděný zavržen.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. ledna 1919, čj. RI. 14/18.

R. z. s. Jakeš.

V řízení ve věcech nepatrných není přípustna stížnost ani proti usnesení druhé stolice, jimž stížnost, označená nesprávně jako odvolání, byla odmítnuta (§§ 517 posl. odst. a 84. 2. odst. poslední věta c. ř. s.)

Ve sporu o zaplacení 168 K obmezil žalobce žalobní nárok na 68 K s přísl., načež procesní soud odmítl žalobu pro pře-

kážku zahájené rozepře a vydal toto své rozhodnutí proti předpisu § 261 c. ř. s. ve formě rozsudku.

Žalobce podal do rozsudku odvolání, jež zemský soud v P. označiv se ve shodě se spisem odvolacím jako soud odvolací, odmítl usnesením jako nepřipustné z těchto důvodů:

Proti usnesení, jímž okresní soud odmítl žalobu žalující strany z důvodu zahájené rozepře a to podle § 233/1 c. ř. s. z úřední povinnosti, podala žalující strana odvolání, v němž činí odvolací návrh, aby byl rozsudek okresního soudu ve smyslu Šú 471 č. 6 a 475 c. ř. s. zrušen, aby věc byla vrácena procesnímu soudu s nařízením, aby pomínuv svoji pochybnost ve příčině rozepře již zahájené, nyní ve věci samé rozhodl a při tom zřetel vzal na útraty řízení odvolacího.

Nemůže býti tedy nijaké pochybnosti o tom, že žalující strana bere usnesení soudu I. stolice v odpor opravným prostředkem odvolání, tedy nikoli rekusem, a proto také nemohlo býti použito předpisu § 84 odst. posl. věta c. ř. s., poněvadž návrh odvolací jest jasně a zřetelně vysloven.

Ježto podle § 514 c. ř. s. mohou býti usnesení, byť i omylně byla vydána ve formě rozsudku, brána v odpor pouze rekusem, jeví se odvolání dle § 471 č. 2 c. ř. s. po zákonu nepřipustným, pročez slušelo je dle § 474/2 c. ř. s. odmítnouti.

Dovolací stížnost byla nejvyšším soudem odmítnuta s tímto odůvodněním.

Jak z usnesení prvního soudu plyne, bylo po obmezení žaloby na 68 K jednáno a rozhodnuto dle předpisů platných pro řízení ve věcech nepatrných (§ 453 c. ř. s.). Dle § 517 c. ř. s. není přípustna stížnost proti usnesením odvolacího soudu ve věcech nepatrných. Úmysl zákona směřuje k tomu, aby bylo ve věcech nepatrných druhou stolicí rozhodnuto konečně. Není tedy přípustna stížnost ani proti usnesení soudu rekursního. Z toho jde, že v daném případě není stížnost žádným způsobem přípustna. Bylo ji tedy odmítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. července 1919 čj. RI. 298/19-1.

R. z. s. Dr. J. Říha.

Zápis cizozemského šlechtictví do rejstříku obch. jest přípustný.

Tajný komerční rada Gustav rytíř P., žádal podáním kr. s., jakožto soud firemní, aby uznáno bylo bavorské šlechtictví jednatele veřejné spol. s r. o., mající sídlo v Ústí n. L.